

Marià Martínez. ?La saleta del Marià'

El Marià Martínez és una d'aquelles persones que no saps mai si està de broma o parla seriosament. A punt d'arribar als cent anys, manté un to còmic i ocurrent amb què aconsegueix posar-se el personal de la residència d'avis Ibada de Navarcles, gestionada per Sant Andreu Salut, a la butxaca.

Foto: Joan Closas

Com a usuari del centre de dia, li permeten, per la seva tossuderia, passar llargues estones en un espai de taquilles, que al centre ja es coneix com 'la saleta del Marià', on guarda tota classe de documents i llibres que devora amb delit. Allà ens rep i ens parla de la seva història, però no

sense abans deixar-se afaitar per una treballadora de la residència. «Ara que estic guapo ja podem començar», destaca amb un posat fatxenda, tot cordant-se l'armilla i netejant les ulleres translúcides que deixen entreveure la seva mirada juganera.

El gairebé centenari explica que tota la seva vida ha transcorregut a Barcelona, on va néixer l'any 1923 a l'hospital de Sant Pau, «quan aquest encara estava rodejat de camps». El Marià ha assistit a la transformació d'una ciutat que quan era un nen encara estava sense asfaltar i podia jugar plàcidament pels carrers xutant la pilota. En aquell temps, la família havia d'alimentar quatre germans més, fet que va comportar que s'hagués d'arremangar les mànigues ben aviat i posar-se a treballar com a calderer de ferro. «Sempre arribava a casa amb les mans ben negres, era un treball molt dur», destaca. Més endavant, les seves inquietuds formatives el van dur a cursar la carrera d'enginyer mecànic, «en un temps en què no era habitual tenir estudis superiors», comenta posant èmfasi en l'esforç econòmic familiar perquè obtingués la titulació.

El fet de cursar una carrera li va obrir les portes d'Hispano Suiza, la reconeguda empresa d'automoció catalana que va destacar en la producció d'automòbils de luxe i competició. Allà va tenir una experiència laboral curta, que va encadenar amb l'entrada a la companyia dedicada a la producció de motocicletes Montesa. Finalment, el seu talent com a enginyer el va desenvolupar durant 25 anys en la fabricació d'electrodomèstics per la marca AEG. L'enginyeria va ser un dels motors de la seva vida, així com el voluntarisme dedicat a la religió, que el va portar a estar vinculat al llarg de la seva vida a la parròquia de Sant Martí del Clot de Barcelona. De fet, allà és on va conèixer la seva dona, la Matilde, amb qui va tenir tres fills i va compartir la vida fins als seus noranta anys, quan el seu cor d'ella va deixar de bategar.

Amb la mort de la Matilde, va decidir traslladar-se a Navarces, on resideix una de les seves filles. «La veritat és que em va costar marxar de Barcelona, però, amb el temps, he acabat estimant el paisatge i la gent del poble», confessa. Ara que està a punt d'arribar al segle de vida, reconeix que una de les seves grans il·lusions és celebrar el seu aniversari amb els amics de la residència, «que alguns ja s'han convertit en família». La seva filosofia de vida es basa a saber jugar les cartes que la vida ofereix en cada etapa. «Recentment, vaig caure i ara gairebé no puc caminar, però tinc gent al meu voltant que m'estima i molts llibres encara per llegir», apunta amb els ulls vibrants. L'experiència dels anys li ha ensenyat a trobar una espècie de pau interna que l'acompanya allà on va, un espai personal que es podria traduir en una 'saleta del Marià'.